

нигобы чистѣ дарованіа; и желаше твѣрдѣ мно-
го да види оныя слѣжеы, за които бѣха из-
вадили челоуѣцѣте рѣчи, дѣто са чѣлаха тол-
коуз темны и со вѣкмы противны. Запрѣ са
една минѣта, поглада на облеклото си, по-
мысли на врача Египтанина, натрзпчиса
отъ страхъ, поглада послѣ на голѣмото чело
Олинтово. и не разѣумѣ въ него дрѣго нѣщо,
само едно безъ терпѣніе желаніе за блаженс-
твото и същото спасеніе негово. И тако оу-
виса въ шпанчата си за да покрѣе дрѣхите
си и рече:

„Повѣди ма, чи ида слѣдѣз тебе.“

Олинтъ го стисна за раката съ радость,
и като слѣзе на край рѣката спрѣ една отъ ладі-
ите дѣто отхождаха и дохождаха непрестанно;
влѣзоха въ нея и сѣднаха подъ единъ шатеръ
(чадѣръ) платненъ, който ги пазише отъ
слънцето, и ги скрѣиваше отъ очите на
оныи, които можеха да ги видѣтъ; и раз-
цѣпиха соуз въздостъ далгитѣ. Въ една отъ
тіа ладіи, покрай която минаха тѣи, свирѣ-
ше мѣзика; носѣ на тѣа ладіа бѣше накіченъ
соуз цвѣтіа и слазеше камто морето.

„Се тако, рече полѣка Олинтъ, прѣбатъ и
оныи, които слабатъ великолѣпнѣто (салтана-
та), и които са вѣсѣлатъ безъ да са мыслатъ,
плабатъ съ радость въ голѣмыа океанъ на въ-